

KONTROLNI (MILENA DEPOLO)

LICA:

Maja, 13 godina, popularna devojčica iz razreda, farba se šminka se, puši, konzumira Bensedin, imala mnogo dečaka, ali sada je lezbejka jer je to in, najveća želja joj je da snimi reklamu

Djordje, 12 godina (ranije pošao u školu), mažen i pažen, najbolji djak u odeljenju i njegov predsednik, najveća želja mu je... Nema, samo voli da sluša mamu i tatu i tako će i ostati najbolji

Tamara, 13 godina, stidljiva, Majin sledbenik i devojka (iako potajno gotivi Uroša), dete razvedenih roditelja, najveća želja joj je da se oni pomire i da idu zajedno na more

Uroš, 14 godina (pao peti razred), ne voli nikoga (možda malo Tamaru), sluša Nirvanu i najveća želja mu je da bude Kurt Kobejn

Majina mama, glumica u najboljim godinama, samo joj jedan stvar fali, a to su uloge

Djordjeva mama, divna mama

Djordjev tata, divan tata

Tamarina mama, nedostaje joj muž

Tamarin tata, ok mu je Tamara, ali ima još jednu malu ćerku i još jednu na putu (iako je pazio)

Uroševa mama, alkoholičarka, jedva čeka da izvede decu na pravi put, što na njenom jeziku znači da što pre napuste kuću, jadna, dosta joj je jutarnjih tuča

Urošev brat, glavni zadatak mu je da maltretira Uroša

Razredna, želi da se uda i da ode na tu prokletu Azurnu obali, djaci – ne, nikako!

PONEDELJAK

MAJA:

Ponedeljak... Predstavlja tužni kraj vikenda za one lenje medju nama i radosni početak radne nedelje za one pune elana. Ja svakako spadam u ove druge. Pošto

sam subotu i nedelju provela u krugu porodice, u razgovoru i druženju sa mamom i tatom, sada je došao trenutak da ponovo prionem na posao. To mi ne pada ni malo teško jer zaista volim školu. Ona nas ne uči samo gradivu predviđenom planom i programom, već i vaspitanju, moralu, saosećanju i drugim vrednostima. Osim nastavnika, u tome veliku ulogu igraju i moji drugovi koje mnogo, mnogo volim. Mi svi poštujemo jedni druge i među nama nikada nema problema. Jedini trenuci kada pomalo zaboravljamo prijateljstvo jesu oni u kojima treba da pokažemo kako smo zagrejali stolicu i naučili zadato gradivo. Ali, sve je to zbog zdravog takmičarskog duha kome nas takodje uče u školi. I šta da kažem? Ja sam srećno dete jer imam dve kuće i dve porodice. Jedna je moj stan od stošezdeset kvadrata i moji mama i tata, a druga svakako jeste moja škola, moji nastavnici i drugovi. Volim svoju školu. Volim ponedeljak!

SCENA I

Pa pa, reklamo!

Majino kupatilo. Ulazi Maja sa maskom za spavanje na očima. U ustima joj je cigareta. Gasi je pod česmom. Skida masku i ogleda se. Ulazi i Majina mama koja takodje ima masku za spavanje. Staje pred ogledalo i skida je.

MAJINA MAMA:

Ti si velika lepotica. Zračiš. Ne. To može da znači i «dosadna si». Ti sijaš. Da, sijaš i pleniš. Sve si lepša. Ti si kao vino... Kao Luj 14. Nameštaj Luj 14. Raskošna, blistava, elegantna. Ti si...

MAJA:

Matora koza!

MAJINA MAMA:

Sram te bilo!

MAJA:

Smaraš!

MAJINA MAMA:

Da li ti, Majo, znaš sa kim razgovaraš?

MAJA:

Neću.

MAJINA MAMA:

Onda ću ja. Razgovaraš sa ženom od preko četrdeset godina čije su bore zanemarljive. I one koje ima, samo pridodaju njenom seksipilu. Koja nema pomorandžinu koru. Čije grudi prkose sili gravitacije. Sa ženom čija vatrenocrvena kosa nije ugostila ni jednu jedinu sedu vlas. Čije maslinastozelene oči blistaju kao biseri. Čija su usta putena, a glas baršunast. A ima preko četrdeset godina. Pravila socijalizacije za žene preko četrdeset godina. Počni!

MAJA:

Pravila socijalizacije za žene preko četrdeset godina. Redom?

MAJINA MAMA:

Nećemo. Družim se sa debelima...

MAJA:

... Jer izgledam mršavije.

MAJINA MAMA:

Družim se sa muškarcima...

MAJA:

... Jer izgledam ženstvenije.

MAJINA MAMA:

Družim se sa tužnima...

MAJA:

... Jer izgledam veselije.

MAJINA MAMA:

Družim se sa ružnima...

MAJA:

... Jer izgledam lepše.

MAJINA MAMA:

Družim se sa starijima...

MAJA:

... Jer izgledam mladje.

MAJINA MAMA:

Družim se sa glupima...

MAJA:

... Jer izgledam pametnije.

MAJINA MAMA:

Ali uvek sa bogatima...

MAJA:

... Da mi plate piće.

MAJINA MAMA:

Bravo! Ti si mamina pametnica!

MAJA:

A... Je l' si razgovarala sa onim čovekom o reklami?

MAJINA MAMA:

A da... Vidiš, to sam zaboravila da ti kažem. Novi uslov da igraš u reklami je da dobiješ peticu. Na prvom sledećem kontrolnom.

MAJA:

Ali, mama!

MAJINA MAMA:

Šta «ali»? Ta reč je tako ograničavajuća! Lepa si, ali... Dobra si glumica, ali... Ali, ali, ali!!!!

MAJA:

Kontrolni je iz francuskog!

MAJINA MAMA:

I?

MAJA:

Znaš da me razredna mrzi!

MAJINA MAMA:

Pa pa, reklamo!

MAJA:

Mrzim te!

MAJINA MAMA (strogo):

Definitivno - pa pa, reklamo!

MAJA:

Ne mrzim te... Mamice, naravno da te ne mrzim, ali zašto su ti sada važne te glupave ocene?

MAJINA MAMA:

Majo. Dosta mi je toga što si bela kao sir, pa izgledaš kao da si bolesna. Lepo ti govorim da redovno ideš u solarijum. Dosta mi je toga da kombinuješ tašnu i cipele iste boje kada se zna da je to modni debakl! I napokon, dosta mi je toga da me razni pitaju da li si popravila keca. Moja ćerka mora da bude savršena. Hoću peticu!

MAJA:

Mama, molim te!

MAJINA MAMA:

Rekla sam šta sam imala.

MAJA:

Strava si.

MAJINA MAMA:

Rekla!

MAJA:

Baš si slatka!

MAJINA MAMA:

Re-kl-a!

MAJA:

Vitka!

MAJINA MAMA:

R-e-k-l-a!

MAJA:

Kako si seksi, mamice...

MAJINA MAMA:

Petice!

MAJA:

Zračiš!

MAJINA MAMA:

To može da znači i da sam dosadna.

MAJA:

To i govorim.

MAJINA MAMA:

Pa pa, reklamo!

SCENA II

Život nije bajka

Učionica. Uz proscenijum se nalaze tri klupe. U jednoj sede zajedno Maja i Tamara, u drugoj Uroš, u trećoj Djordje. Dakle, sede tako da su ledjima okrenuti sceni.

UROŠ (peva):

Hello, hello, hello, how low? (x3)

Hello, hello, hello!

With the lights out, it's less dangerous

Here we are now, entertain us

I feel stupid and contagious

Here we are now, entertain us

A mulatto
An albino
A mosquito
My libido

MAJA:

On kao zna šta je libido. Šta to peva?

TAMARA:

Nirvanu. To ti je neka grupa od pre Hrista. Ali, pusti ga, on je lud.

DJORDJE (histerično pretura po torbi):

Nema ga...

MAJA (podrugljivo):

Tamara, gledaj!

TAMARA (kopira Majin ton):

Čega ti nema?

DJORDJE:

Ničega! Ne mogu! Ja ne mogu da radim kontrolni!

MAJA (namerno ga provocira):

Pobegni! Pobegni dok još nije došla.

DJORDJE:

Moram!

Istrči iz učionice. Maja i Tamara se gledaju. Ne mogu da veruju da je Djordje (ali, Djordje!?!?!?) pobjegao sa kontrolnog.

TAMARA:

Da mi pobjegnemo?

MAJA:

Ne mogu. Ovo mi je važno. Ako uspem da dobijem peticu, snimaću reklamu. Gledaj da li ide.

Tamara bez pogovora ustaje i staje kod vrata da dežura da li dolazi Razredna. Maja piše puškice po klupi.

MAJA:

J'ai, tu as, il a. Nous avons, vous avez, ils ont.

TAMARA (dotrčava):

Ide!

Dotrči do svog mesta i sedne. Ulazi Razredna. Sa vrata deli listiće.

RAZREDNA:

Nemojte da ustajete. Sedite. Nemojte da tražite da otkazem kontrolni. Nema nikakve šanse da se to desi. Nemojte da me zapitkujete. Svaka grupa ima pitanja na dva lista i sve je otkucano, da mi ne biste govorili da ne možete da pročitate moj rukopis. Nemojte da me pitate kada su rezultati. U četvrtak su. Ponavljam: četvrtak. Nemojte da me pitate da idete u WC. Stisnite se. Nemojte mi govoriti da vam je muka.

Lažete. Nemojte da predajete radove do kraja časa. Ko završi ranije, neka sedi i čuti.

Nemojte da prepisujete. Uхватиću vas. Nemojte da mrdate i nemojte da dišete.

Pišite!

MAJA (Tamari):

Ja sam dobila jedan papir.

TAMARA:

Pa, kaži joj...

MAJA:
Razredna?
RAZREDNA:
Ocena manje.
MAJA:
Ali...
RAZREDNA:
Dve ocene manje!
MAJA:
Ja sam dobila samo jedan papir...
RAZREDNA:
Tri ocene manje!
MAJA:
Ali, to je dvojka.
RAZREDNA:
Varaš se, došla si do jedinice. Možeš i da izadješ, ako hoćeš.
MAJA:
Ali, rekli ste da ne smemo...
RAZREDNA:
Prelazimo na ocenu iz vladanja. Već imaš četvorku, sada je trojka. Izadji.
MAJA (prkosno prekrsti ruke i sedne):
Neću!
RAZREDNA:
Dvojčica!
TAMARA (bojažljivo, više za sebe, čisto da joj Maja posle ne bi zamerila da je nije branila):
Stvarno ste rekli.
RAZREDNA:
Molim?
TAMARA (sada mora da ponovi, već se upetljala):
Stvarno ste rekli.
RAZREDNA:
Ocena manje.
MAJA:
Ne možete njoj da smanjite ocenu zbog mene!
RAZREDNA:
Ali, dušo, mogu.
MAJA:
Meni je važan ovaj kontrolni. Hoću da ga radim! Molim vas...
RAZREDNA:
Hoću, hoću, hoću... Ja svašta hoću, pa ne mogu. Ja hoću sada da budem u Sen Tropeu, Nici ili Kanu, da uživam u udvaranjima na melodičnom francuskom jeziku. Zato sam ga valjda i upisala, a ne da trošim svoju mladost, a zašto da ne kažem, i lepotu, na vas!
MAJA:
Ali...
RAZREDNA:
Ali, život nije bajka. Jednostavno nije!

Maja nastavi da stoji. Onda izadje iz učionice. Ostali djaci i dalje rade.

SCENA III

And the Oscar goes to...

Maja i Tamara su u Majinoj sobi. Sede na krevetu. Maj deli svakoj po jedan Bensedin. Onda sede i čekaju da počne da deluje. Čekaju. Čekaju. Čekaju.

TAMARA:

Je l' te radi?

MAJA:

Ne.

Uzmu još po jedan. Maja sebi doda i treći. Opet čekaju.

TAMARA:

Je l' te radi? Mene radi.

MAJA:

Mene ne.

TAMARA:

Ma, ni mene.

Ponovo uzmu. Ponovo čekaju.

MAJA:

Evo, meni je počelo! Već sam zaboravila na školu. I glupu razrednu!

TAMARA:

A šta ćeš za reklamu?

MAJA:

Slagaću kevu. I, ne mogu više da mislim o tome! Znaš šta sam smislila? Trebalo bi da postanemo lezbejke!

TAMARA:

Zašto?

MAJA:

To je in.

TAMARA:

Ali ja sam već zaljubljena.

MAJA:

Aha... U koga?

TAMARA:

U hemičara.

MAJA:

Daj, on je mator!

TAMARA:

Pa, to je in. Ti si mi rekla.

MAJA:

Ovo ti je mnogo intrigantnije.

Kako vreme prolazi, dejstvo Bensedna je sve uočljivije. Tamara i Maja su sve tromije i sve sporije govore.

TAMARA (pomirljivo):

Dobro. A kako si to mislila?

MAJA:

Jesam li ti lepa?

TAMARA:

Jesi.

MAJA:

Vidiš da ti se sviđjam. I ti se meni sviđjaš. Još da se poljubimo, i to je to.

TAMARA:

Sada?

MAJA:

Pa, kada?

TAMARA (opet pomirljivo, naravno):

Dobro.

Zažmure. Ipak, obe oklevaju, čak i Maja, čak i ako je to in.

MAJA:

Ok, otvori oči. Možemo i posle.

TAMARA:

Da, ako smo lezbejke, ko kaže da moramo da se ljubakamo. To je ionako nezrelo.

MAJA (drago joj je što je Tamara našla opravdanje):

Da! Hajde sada ono.

TAMARA:

Opet?

MAJA:

Da.

TAMARA (zna se, pomirljivo):

Hajde.

Ustaje. Uzima kovertu. Ponaša se kao na dodeli Oskara. Muzika sa ceremonije (off).

TAMARA:

A sada vidimo lica naših diva koje su se našle u konkurenciji za nagradu Akademije.

Još jedan pozdrav za Riz, Andjelinu, Rene, Gvinet i Maju.

Maja se izveštačeno smeje. Tromo maše «publici».

TAMARA:

Znam da ste svi napeti. Znam da svi imate favorita. Imam ga i ja. I drhtim od uzbudjenja. Zato ću otvoriti ovu kovertu koja krije ime samo jedne od naših zvezda. I Oskar odlazi...

MAJA:

To na engleskom.

TAMARA:

And the Oscar goes to...

Tamara otvara kovertu, ali ne može da je otvori jer su joj pokreti sputani dejstvom Bensedina. Konačno je otvori.

TAMARA:
Maja!

Maja joj prilazi. Grozno je troma. Bretela na haljini joj stalno spada, a ona je bezuspešno namešta..

MAJA:
Ne mogu da verujem, stvarno, ne mogu da verujem! Želim da zahvalim svima, cejoj ekipi, a naročito Džejsmu koji me je otkrio dok sam kupovala mleko u supermarketu, i Benu, Metu, Tomu, Bredu, Leu, Džoniju, Kolinu, Eštonu i Orlandu koji su zaista bili divni prema meni. Stvarno je neverovatno kada vam se nešto ovako desi, a još koliko juče bili ste hiljadama milja daleko od svog ovog sjaja. Eto, ja sam rasla u jednoj nestabilnoj zemlji, u još nestabilnijim uslovima... Znate, odrasla sam bez majke. Tata se trudio, ali niko nije mogao da nadomesti odsustvo žene koja toliko znači u životu svakoga od nas. Bez majčine ljubavi, topline, nežnosti i pažnje, pomislila sam da za mene nema nade. Ali, pojavila se ova prilika i ja koristim ovaj govor da još jednom pozdravim svoju mamu, za koju sam sigurna da me je sve ove godine gledala sa neba i vodila me.

Pauza. Maja stavlja ruku na srce i pogleda u nebo.

MAJA:
Mama, volim te.

UTORAK

DJORDJE (uštogljeno):
Sekta Kvekera nastala je sredinom sedamnaestog veka u Engleskoj, a njen osnivač bio je obučar Džordž Foks. Kvekeri ne priznaju zakletvu, vojsku, zadovoljstva... Oni sve ljude oslovljavaju sa „ti“, i ni pred kim ne skidaju šešir. Sebe nazivaju „društvom prijatelja“. Varovatno se pitate kakve Kvekeri veze imaju sa utorkom, koji je inače moj omiljen dan u nedelji? Posebno je, naime, interesantna činjenica da za Kvekere utorak nije drugi, već treći dan u nedelji. Oni smatraju da je etimologija reči „Tuesday“ na staroengleskom zapravo „treći dan“ i da nema nikakve reference na nordijskog boga Tira, kakvo je shvatanje uobičajeno na engleskom govornom području. Na tom području je uobičajeno shvatanje da je utorak drugi dan u nedelji, odnosno sedmici, i da je smešten između ponedeljka i srede. Takvo je shvatanje veoma rašireno, pa mu se i ja priklanjam. Ima još mnogo zanimljivosti vezanih za ovaj dan. U Grčkoj, utorak se smatra za nesrećan dan, jer je to dan pada Konstantinopolja. Zvuči neverovatno, ali tako je i u Španiji, gde važi izreka: „U utorak se nemoj ni ženiti, niti kretati na put“. Takodje, nesrećan dan za njih nije petak 13., već utorak 13.. U Americi, utorak je uobičajen dan za održavanje izbora. Meni je omiljeno francusko značenje – Mardi se može prevesti kao „dan boga Marsa“ koje ovaj dan čini posebno borbenim, nikako danom za odmor. Zato je za mene to dan kada sam u punoj snazi za nove pobeđe, kako na planu škole, tako i na svim ostalim planovima.

SCENA I

Mišić genije

Djordjevo kupatilo. Djordje ulazi, u urednoj prugastoj pižami. Pere zube. Dolaze Djordjevi Mama i Tata. Nastanjaju se zagrljeni na vrata kupatila. Gledaju svog jedinca kako marljivo pere zube. Kada završi sa zubima, Djordje predje na ruke.

DJORDJEVI MAMA I TATA (zajedno):

Pre i posle jela
Trebaju ruke prati.
Nemoj da te na to
Opominje mati.

Priljavim rukama
Zagadi se jelo
Pa se tako bolest
Unese u...

DJORDJE:
... telo!

Mama i tata aplaudiraju. Što sebi, zbog divno izrecitovane pesme, što Djordju, zbog tačnog odgovora, i uspešno opranih ruku. To ipak nije mala stvar.

DJORDJEVA MAMA:

A sada – doručak!

DJORDJE:

Ura! Šta je na repertoaru?

DJORDJEV TATA:

Velika čaša djusa, tost sa puterom, jaja sa slaninom, voćna salata i velika čaša djusa.

DJORDJEVA MAMA:

Ludice, to si već rekao.

Svi se smeju tatinoj ludosti.

DJORDJE:

Možda tata misli da popijem dve čaše djusa!

Svi se smeju Djordjevoj duhovitosti.

DJORDJEVA MAMA:

Kako je nas mali misic genije uladio kontrolni iz francuskog?

DJORDJEV TATA (dobrodušno je opominje, ali opominje):

Mamice, mišić genije je veliki dečak!

DJORDJEVA MAMA:

Mišiću, znaš da bi se mama ubila da dobiješ četvorku!

DJORDJEV TATA:

A za manje od četvorke, tata bi ubio tebe!

Svi se smeju, Djordje malo slabije.

DJORDJEVA MAMA:

Zašto se mišić genije ne smeje?

DJORDJE:

Mama, ja sam juče zaboravio mišića genija! Nisam ga poneo u školu!

DJORDJEVA MAMA:

Tatice, čuješ li?

DJORDJEV TATA:

Kako se to moglo da ti se desi?

DJORDJE:

Ne znam. Znam samo da ga više nikada, nikada neću zaboraviti.

Mama donosi mišića genija – neku smešnu lutku-miša za koju svo troje misle da Djordju donosi sreću. Mama ljubi mišića genija. Predaje ga Djordju.

DJORDJEVA MAMA:

Znaš koliko se mamica mučila kada te je radjala?

DJORDJE:

Znam.

DJORDJEVA MAMA:

Znaš koliko je mama mislila na tebe kad ti je kupila mišića genija?

DJORDJE:

Znam.

DJORDJEVA MAMA:

Znaš kako smo se dogovorili da ti je on amajlija, i da nikuda ne ideš bez njega?

DJORDJE:

Da...

DJORDJEV TATA:

Obećavaš da ga nikada više nećeš zaboraviti?

DJORDJE:

Obećavam.

DJORDJEV TATA:

Po bilo koju cenu?

DJORDJE:

Po bilo koju cenu.

DJORDJEV TATA:

Nije valjda to uticalo na kontrolni?

DJORDJEVA MAMA:

Znaš da bi se mama ubila...

Pauza.

DJORDJE (laže, manje samouveno nego Maja, ali laže):

Nije.

SCENA II

Od Bensedina do heroina mali se put predje

Učionica. U njoj su sami Razredna, Maja, Tamara, Uroš i Djordje.

RAZREDNA:

Znate zašto smo ovde.

MAJA:

Ne znamo.

RAZREDNA:

Pitajte vašeg druga Djordja, predsednika odeljenske zajednice.

MAJA:

Zar nije Tamara izabrana za predsednika?

TAMARA:

Jesam. Djordje je higijeničar.

RAZREDNA:

Ah, pa, vidite, Djordje je bio rešen da napreduje u karijeri. Zato je preduzeo izvesne korake. I – avanzovao. Djordje?

DJORDJE:

Da?

RAZREDNA:

Izloži im problem. Zašto su ovde?

DJORDJE:

Rekli ste da nećete reći da sam ja...

RAZREDNA:

Ali, Djordje, dragi, ja znam da ti stojiš iza onoga što kažeš.

DJORDJE:

Stojim.

RAZREDNA:

Dakle? Izvoli, dečko!

Pauza. Djordje se psihički sprema. Zna šta ga čeka.

DJORDJE:

Vi uzimate Bensedin.

MAJA:

Mrtav si!

Opet pauza. Svi se gledaju. Razredna je srećna.

RAZREDNA:

Napokon. Da. Ja, dakle, znam da vi svi uzimate Bensedin. Zato smo se ovde okupili da održimo jedan čas odeljenske zajednice. Ovako. Droga nikako nije dobra stvar. Svako od nas ima problem, ali droga nije rešenje.

DJORDJE:

To je samo bekstvo od problema.

RAZREDNA:

Tako je, predseniče! Rešenje je sve dalje. Vi ćete reći: »Bensedin nije droga.» Ali, ja vam na to kažem: Bensedin vodi ka travi, trava ka ekstaziju, ekstazi opet ka kokainu. Jednom će vam zafaliti para za kokain i vi ćete posegnuti za onim jeftinijim rešenjem. Za heroinom. A heroin je prvi na listi po teškoći odvikavanja.

DJORDJE:

Više njih umre nego što se odvikne.

RAZREDNA:

Bensedin, dakle, vodi ka sigurnoj smrti. Da li smo shvatili? Da li možemo da se razidjemo?

MAJA:

Shvatili smo! Bensedin jednako smrt.

TAMARA:

Viiše mu nikada nećemo ni prići!

UROŠ:

Koga briga? Ja ću ionako živeti još dvanaest godina i dvesta četrdeset sedam dana.

RAZREDNA:

Ne lupetaj! Ah, život nije bajka. Kako bih volela da sam negde u Sen Tropeu ili negde na Azurnoj obali, da pijem vino i grickam Kamember ili Bri i uživam u melodiji francuskog jezika. Zato vas sada ostavljam, mali moji narkomani.

DJORDJE:

Ja nisam narkoman!

RAZREDNA:

Baš zato si ti odgovoran za one koji se drogiraju. Droga nikako nije dobra. Od Bensedina do heroina mali se put predje. A sada, hajde, ne želiš valjda opterećuješ lepu glavicu svoje razredne?

DJORDJE:

Ne želim!

RAZREDNA:

Pa, hvala ti. Zato si mi ti od sada odgovoran za ovaj trio fantastiko... Predsedniče.

DJORDJE:

Ne brinite.

Ona izadje.. Malo za njom krenu i Maja, Tamara i Uroš.

DJORDJE:

Čekajte, nisam rekao da možete da idete!

Maja i Tamara se smeju. Izadju, i Uroš za njima (on se ne smeje).

DJORDJE:

Čekajte, ja sam odgovoran! Čekajte! Dajte mi vaše brojeve telefona da mogu uvek da vas nadjem!

SCENA III

Bez jedne ruke

Učionica. Djordje je sam. Pakuje knjige u torbu. Na klupi mu je ostao još mišić genije i neki papir. Uzima mišića genija i pokušava da mu pokida ruku. Trudi se mnogo, ali ne ide mu nikako. U učionicu ulaze Maja, Tamara i Uroš. Djordje na brzinu strpa mišića genija u torbu.

MAJA:

Predsedniče, šta radiš ovde?

DJORDJE:

Pakujem knjige... Prijavio sam vas za vaše dobro.

MAJA (cinično):

Ma, znamo, ne ljutimo se mi na tebe.

DJORDJE:

Prestanite to da uzimate, molim vas!

MAJA (isto cinično, naravno):

Hoćemo. Ništa ti ne brini.

Tamara pruža Maji papir.

TAMARA:

Vidi šta mu je ovo.

MAJA:

Čitaj to naglas.

TAMARA:

Pod jedan. Hemija. Jovanović se predstavljao kao Aleksandar Šapić. Nastvanik nije ništa primetio. Kada ga je izbacio sa časa, u dnevnik ga je upisao kao Aleksandra Šapića. Pod dva. Likovno. Maja i Tamara nisu bile na času. Sigurno su ga spojile sa velikim odmorom. I pod tri. Kupiti mami i tati poklon za godišnjicu braka.

MAJA:

Zanimljivo. A koliko godina su ti roditelji u braku?

Djordje ćuti. Gleda je. Izenada izvadi mišića genija iz torbe.

DJORDJE:

A ovo je mišić genije. To su mi oni kupili. Pogledajte kako je sladak.

MAJA (Urošu):

Uzmi mu to.

Uroš uzima mišića genija.

MAJA:

Mnogo ti znači taj miš?

DJORDJE:

Najviše na svetu.

MAJA:

A, je l' možemo i mi malo da se poigramo sa njim?

DJORDJE (ravnodušno):

Bolje nemojte. Mama i tata su mi rekli da se samo ja igram sa njim. On mi donosi sreću. Ako mu se nešto desi, mama i tata će me ubiti.

MAJA (TAMARI I UROŠU):

Šta mislite, je l' bi mu donosio sreću kada ne bi imao jednu ruku?

Uroš odmah počne da mu kida ruku. Djordje mirno seda na stolicu i sedi tako do kraja scene.

TAMARA:

Nemojte!

Uroš smesta prekine da mu vuče ruku.

MAJA:

Šta je, žao ti je?

TAMARA:

Pa, jeste!

Uroš gleda, ne zna da li da nastavi.

MAJA:
Vuci!

Uroš još jednom povuče, i ruka ode.

TAMARA:
Ne!

Maja uzme Urošu mišića genija i vrati ga Djordju, zajedno sa pokidanom rukom.

MAJA:
Hajde, idi.

Djordje spakuje mišića i njegovu ruku i mirno ode.

MAJA (TAMARI):
Šta je s tobom?

TAMARA:
Ništa.

MAJA:
Slušaj, idem ja, a ti me zovi kad malo iskuliraš.

Ode i ona. Tamara sedne u klupu. Nije joj ni do čega. Uroš joj pridje, čučne pored nje, i poljubi je. Ona skoči kao oparena. Ne govori ništa. Uroš je još malo gleda, a onda ode i on. Tamara ostane sama.

SCENA IV

Nije sramota nemati prijatelje

Djordje je kod kuće. Sa mamom i tatom. Mama drži mišića genija.

DJORDJEV TATA:
Mamice, uzmi iglu i konac, i sredi mišića genija!

DJORDJEVA MAMA:
Ti mali zlikovci! Mada, jasno mi je zašto su to uradili!

DJORDJEV TATA:
Kako to misliš, mamice?

DJORDJEVA MAMA:
Mišić genije je izvor njegove snage - kao Samsonova kosa. Oni su želeli da unište konkurenciju. Kako ti nije jasno?

DJORDJE:
Ali, mama, nisu oni namerno, mi smo se dobacivali, i mišiću geniju je odjednom otpala ruka. To su moji drugari...

Mama donosi iglu i konac.

DJORDJEV TATA:

Čuješ li, mamice? Zar nismo mi bili jasni po pitanju druženja sa tim malim ološem?

DJORDJE:

Ali, šta ja da radim kada oni žele da se druže sa mnom? Nisu oni loši...

DJORDJEV TATA:

Oni će te uništiti!

DJORDJEVA MAMA:

Tatice, u redu je. Mišiću, nema potrebe da lažeš. Eto, nos ti je već porastao. Ti mali zlikovci su te maltretirali.

DJORDJE:

Ali, nisu!

DJORDJEVA MAMA:

Isplaci se, slobodno. Suze nisu sramota. Sa njima će iz tebe otići sva ta tuga.

DJORDJE:

Ja nisam tužan!

DJORDJEVA MAMA:

Isplaci se, znam da jesi!

DJORDJEV TATA:

Mali moj, nije sramota nemati prijatelje. Najveći umovi našeg doba odrasli su bez prijatelja. A posle...

DJORDJEVA MAMA:

I ti ćeš osvojiti ceo svet, pčelice naša mala!

DJORDJEV TATA:

Zato nemoj da tovariš svoju glavu nepotrebnom tugom. Isplaci se, i bićeš spreman za nove pobeđe!

DJORDJEVA MAMA:

A njih će već srediti mama i tata.

DJORDJE:

Mi smo prijatelji!

DJORDJEVA MAMA:

Mišiću moj, dosta je bilo identifikacije sa agresorom! Oni su te napali, uplašili, učinili te ranjivim, pa dobro. Sve će im se to trostruko vratiti.

DJORDJEV TATA:

Šestostruko!

Djordjeva mama je zašila mišiću ruku. Predaje ga Djordju.

DJORDJEVA MAMA:

Mamica je to ojačala, sada neće moći ništa da mu se desi.

DJORDJEV TATA:

A ako mu se i desi, mi ćemo znati da su to oni. A onda ćemo im pokazati...

DJORDJEVA MAMA:

A ti se isplaci, nije sramota nemati prijatelje!

SREDA

TAMARA:

Sreda se zove Sreda zato što se našla na sred srede! Mislim, to, na sredini nedelje. Nije loše, pola smo prevalili, pola nam ostaje. Sad zavisi kako vam je nedelja počela. Ako je počela dobro, nije ni strašno da dugo traje. Ako se desilo nešto loše, želite da se što pre završi. Ne znam ni ja. Treba biti hrabar i izdržati u svakom slučaju. Ali, ja ipak volim sredu. Podseća me na moj osnovni životni princip – treba uvek biti po sredini. Ni ružan, ni lep, ni mršav ni debeo, ni pametan, ni glup. Ako ste po sredini stvarate sebi najmanje problema. To bih svakom preporučila – bez mnogo isticanja – napred!

SCENA I

Solfedjo

Tamarino kupatilo. Ogleda se, nikako nije zadovoljna. Gura prste u usta, pokušava da povra ti. Digne majicu gleda se, uštine se prstima i sve što uhvati je malo kože. Ipak, ona misli da je to salo. Ponovo pokušava da povra ti. Ulazi njena mama.

TAMARA:

Ti ne umeš da kucaš?

TAMARINA MAMA:

Mislila sam da si u svojoj sobi i da vežbaš solfedjo.

TAMARA:

E, pa ne vežbam.

TAMARINA MAMA:

A u čemu te to tako važnom prekidam?

TAMARA:

Ne prekidaš me. Šta hoćeš?

TAMARINA MAMA:

Samo da te podsetim na solfedjo.

TAMARA:

Dobro. Podsetila si me, sad izadji.

Izadje. Vra ti se.

TAMARINA MAMA:

Kada ćeš da vežbaš?

TAMARA:

Tebi je samo to važno!

TAMARINA MAMA:

Tata je pitao.

TAMARA:

Zvao je?

TAMARINA MAMA:

Da.

TAMARA:

Šta kaže?

TAMARINA MAMA:

Ništa. Sestra ti ima ispit iz solfedja.

TAMARA:

To mi nije sestra!

TAMARINA MAMA:

Tata voli da je tako zoveš. Ti treba da radiš ono što tata voli.

TAMARA:

Baš me briga! To je neko glupo derište za koje ne želim da znam!

TAMARINA MAMA:

Vi imate istog oca.

TAMARA:

Ko zna da li joj je on tata... Ona veštica to kaže, ali ona je bila sa svima.

TAMARINA MAMA (zna da nije lepo to što Tamara govori, ali ne bi baš ni da je ispravlja, toplo joj ne nekako oko srca, a i više voli da neko drugi to kaže nego ona, ona to svakako misli):

Tata bi voleo da upišeš srednju muzičku. Ako upišeš srednju muzičku, tata će te voleti. Zato, idi vežbaj solfedjo.

TAMARA:

Neka vežba ona mala kretenska.

TAMARINA MAMA:

I pita kako si prošla na kontrolnom?

TAMARA:

Šta ga briga!

TAMARINA MAMA:

Pita zbog one knjige koju ti je kupio. Zanima ga da li ti je pomogla.

TAMARA:

Nije!

TAMARINA MAMA:

On bi voleo da dobiješ pet.

TAMARA:

Jebe mi se!

TAMARINA MAMA (e, za ovo već mora da je opomene):

Tamara!

TAMARA:

Baš me briga!

TAMARINA MAMA:

Kada bi dobila pet, možda bi te češće zvao.

TAMARA:

Stvarno?

TAMARINA MAMA:

Sigurno. Znaš koliko mu je stalo do toga. Možda bi nas u nedelju vodio negde na

ručak da proslavimo. Naša mala porodica.

TAMARA:

Stvarno?

TAMARINA MAMA.

Da.

TAMARA:

Pa, zovi ga onda.

TAMARINA MAMA:

Znači, biće petica?

TAMARA (slaže, mama ni ne primećuje, važno joj je da čuje ono što je htela):

Da.

TAMARINA MAMA:

Super. Tata će biti presrećan. Gde bi volela da idemo?

TAMARA:

Bolje da ti kuvaš, on dodje, a ja ću spremiti svoju sobu. Misliš da bi došao?

TAMARINA MAMA:

Ako bude petica. I ako budeš vežbala solfedjo.

Poljubi je. Izadje.

TAMARA:

Mama?

Mama se vrati.

TAMARA:

A kako se oblače lezbejke?

SCENA II

Iskrenost i tolerancija

Učionica. Tri klupe na proscenijumu... Deca čekaju Razrednu. Maja se okrene ka dečaku koji «sedi» u klupi iza nje i Tamare.

MAJA:

Jovanoviću, ne vataj se.

TAMARA:

Džabe je vataš, ona je lezbejka.

MAJA:

Pa šta, i ti si.

Ulazi Razredna. Energično kao i uvek. Vrcka kao i uvek. Suknja je kratka, kao i uvek. Sve je kao i uvek, osim onoga što sledi. Da to znaju, Tamara i Maja bi pobegle sa časa. Ali, ne znaju.

RAZREDNA:

Nemojte da ustajete. Sedite. Nemojte da me pitate kada su rezultati kontrolnog. Rekla sam da su u četvrtak. Nemojte da trošite moje i svoje vreme. Slušajte me pažljivo. Danas nemamo čas francuskog. Nemojte da se radujete. Ćutite. Posvetićemo čas nečemu mnogo važnijem. To je ljubav. Svi mi imamo ljubav, zar ne? Znamo šta je to? Uroše, koga ti voliš?

UROŠ:

Nirvanu.

RAZREDNA:

Eto, Uroš voli Nirvanu. Djordje?

DJORDJE:

Mamu i tatu.

RAZREDNA:

To je još jedna vrsta ljubavi. Imamo još ljubav prema prirodi, školi, zabavi, prijateljima, da ne pominjem, ima ih mnogo. Ali, jedna važna vrsta ljubavi koju ne smemo zapostaviti jeste?

DJORDJE:

Prema mami i tati!

RAZREDNA:

Ćuti. To je ljubav mame prema tati. Ili tate prema mami. I kao treća mogućnost javlja se ljubav mame prema mami. Ili tate prema tati. To je ljubav prema istom polu. Mnogi je kvalifikuju kao patologiju, bolest, ali mi, mi smo otvoreni za sve. O tome će nam nešto više ispričati vaše drugarice Tamara i Maja. Majo, izadji.

Maja izadje.

RAZREDNA:

Ti si imala dečka?

Maja ćuti.

RAZREDNA:

Poljubili ste se?

Maja ćuti.

RAZREDNA:

Spavala si sa njim?

Maja ćuti.

RAZREDNA:

Dobro. Znam da jesi. Rekao mi je doktor šta si ga pitala na sistematskom. Ali, pošto

nisi razgovorljiva, popričaćemo sa tvojom drugaricom. Tamara.

Tamara izadje. Zna šta je čeka.

RAZREDNA:

Možda bi bilo ispravnije da sam te nazvala Majinom devojkom. Da li bi bilo ispravnije da sam te nazvala Majinom devojkom?

TAMARA:

Ne.

RAZREDNA:

Dobro je, tebi nije maca pojela jezik.

TAMARA:

Nije.

RAZREDNA:

A zašto me lažeš?

TAMARA:

Ne lažem.

RAZREDNA:

Zašto me lažeš? Videla sam vas kako idete po hodnicima i držite se za ruke.

TAMARA:

Kao drugarice.

RAZREDNA:

A i čula sam vas kako govorite da ste lezbejke.

TAMARA:

Šalimo se.

RAZREDNA:

Zašto me lažeš? Pa ja to ne osudjujem. Šta više, odobravam. Šta šta više, želim da podučim vaše drugove i drugarice iz razreda da i oni budu tolerantni. Nije ništa strašno u tome da se dve žene vole. Znaš, dušo? Ja vas ne osudjujem. Ne boj se. Reci da ste devojke.

Pauza. Tamara joj poveruje.

TAMARA:

Devojke smo.

RAZREDNA:

Vidite, deco. Nije teško priznati. Naročito kada snažno veruješ u to što govoriš, a naročito u to što osećaš. Ti voliš Maju, zar ne?

TAMARA:

Volim je.

RAZREDNA:

Cenim iskrenost. Veoma je cenim. Deco, na ovom času smo savladali dve stvari. Iskrenost i toleranciju. Bez iskrenosti i tolerancije nama nema života. Tamarice, da nastavimo razgovor sa tobom, dušo. Vidiš da nije strašno. Je li si se opustila?

TAMARA:

Jesam.

RAZREDNA:

Bićeš iskrena?

TAMARA:

Da.

RAZREDNA:

Odgovori nam onda na sledeće pitanje. Sigurna sam da bi ceo razred to voleo da zna. Jeste li vas dve, devojke, spavale zajedno?

TAMARA:

Kako mislite?

RAZREDNA:

Spavale zajedno u krevetu?

TAMARA:

Sto puta. Još od četvrtog razreda.

RAZREDNA (odeljenju):

Nemojte da se smeжете! Ćutite! Tamara, mislim na seks.

Tamara je zgranuta.

TAMARA:

To... Ne...

RAZREDNA:

Onda mora da ste se poljubile.

Tamara Ćuti. Jadna, tek je sada shvatila razredninu zlu nameru.

RAZREDNA:

Sada i ti odbijaš razgovor. Ne shavataš koliki značaj ovaj razgovor ima za celo odeljenje. Zar ne, deco? Možda je bolje da nam demonstrirate. Tamara, poljubi Maju. U usta! Da traje deset sekundi. Svi ćemo brojati.

Njih dve se ne pomeraju.

RAZREDNA:

Ako me ne poslušate, shvatiću to kao vrhunsko nepoštovanje autoriteta.

One se okrenu jedna ka drugoj.

RAZREDNA:

Hajde.

Približe se jedna drugoj za po korak.

RAZREDNA:

Tri – četiri – sad!

Tamara istrči iz učionice.

RAZREDNA:

Kako ovo da shvatimo? Majo, zašto stojiš? Idi za njom, uteši je! To devojke rade. (ne može da izdrži, smeje se svojoj duhovitosti.)

Maja polako, nogu pred nogu, izadje iz učionice.

RAZREDNA (odeljenju):

Dobro. Danas smo naučili dve važne stvari. To su... Djordje?

DJORDJE:

Iskrenost i tolerancija.

SCENA III

Bez osećanja

Tamara i Uroš su ispred apoteke.

UROŠ:

Daj mi jedan.

TAMARA:

Imaš svoj.

UROŠ:

Pa, nemam Bensedin, imam Bromazepam.

TAMARA:

Pa, daj ti meni jedan Bromazepam.

Menjaju se.

TAMARA:

A kako je tebi dala bez recepta?

UROŠ:

Ma, zna me sto godina.

TAMARA:

Ti dugo uzimaš?

UROŠ:

Bensedin sam skoro počeo. Ali, bio sam na Lorazepamu, Flunirinu, Leponeksu, Tetrazepamu. Ali, njega smeš samo tri nedelje. Miolastan je ok, on kao umiruje mišiće, ali ti se od njega i spava. E, da, i super ti je onaj Kodein fosfat, on je za bolove, ali uzmeš četiri pet-komada, i koma.

TAMARA:

Ja sam samo na Bensedinu. To Maja krade mami.

UROŠ:

Nisam znao da si ti uopšte na nečemu.

TAMARA:

Iznervirala me Razredna. A i ne mislim na hranu, super je.

UROŠ:

Nisi ti debela.

Pauza.

UROŠ:

Je l' mogu opet da te poljubim?

TAMARA:

Ne!

UROŠ:

Zašto?

TAMARA:

Ne mogu.

UROŠ:

Ali, prošli put si mi dozvolila.

TAMARA:

Iznenadio si me.

UROŠ:

Iznenadiću te i sada.

TAMARA:

Ne. Ja sam lezbejka.

UROŠ:

Nisi htela da poljubiš Maju. Lažete.

TAMARA:

Ne lažemo. Samo nismo htele pred svima.

UROŠ:

Samo jednom, molim te. Ja ću živeti još samo dvanaest godina i dvesta četrdeset šest dana. Ispuni mi želju.

TAMARA:

Što ja?

UROŠ:

Ličiš mi na Kortni Lav.

TAMARA:

Pa šta?

UROŠ:

Ona mi mnogo znači.

TAMARA:

Ali, ja ne osećam ništa prema tebi. Ne osećam ništa prema muškarcima.

UROŠ:

Dobro.

Krene. Tamari ipak nije svejedno.

TAMARA:

'Ej!

Uroš se vrati do nje.

TAMARA:

Mogu da te poljubim bez osećanja.

Poljubi ga kao što stidljiva devojčica od trinaest godina ljubi introvertnog dečaka od četrnaest godina.

SCENA IV

Srećna porodica.

Tamara ulazi u stan. Zatiče mamu i – tatu! Pa da. Možda su odlučili da se pomire. Možda je tata saznao da ono derišće koje voli da zove njenom sestrom uopšte nije njegovo! Mora biti. Današnji dan je bio dovoljno ružan. Sada treba da se desi nešto lepo. Pritrčava im, ljubi ih.

TAMARA:

Zdravo mamice, zdravo tatice.

TAMARIN TATA:

Gde je moja velika ćerka?

TAMARA:

Evo me.

TAMARINA MAMA:

Kako je bilo u školi?

TAMARA (slaže, opet):

Super.

TAMARIN TATA:

Šta ste radili?

TAMARA:

Imali smo likovno, muzičko, matematiku, francuski i geografiju. Gubili smo engleski, bolesna je. Bilo je super!

TAMARIN TATA:

Je l' ima neki dečak da ga tata ispreslišava?

TAMARA:

Ma, ne. Tatice, još sam ja mala za to.

TAMARINA MAMA:

Kažem ti, nisu oni još u tim godinama.

TAMARA:

Tatice, došao si na ručak?

TAMARIN TATA:

Ne.

TAMARA:

Zašto si onda došao?

TAMARIN TATA:

Da razgovaram sa mamom.

Tamara ne može da sakrije sreću. Zna o čemu su razgovarali. On je shvatio da je pogrešio, molio je da mu se vrati, ona je pristala jer ga još uvek voli i eto! Ponovo će biti srećna porodica!

TAMARINA MAMA:

Tata i ja smo razgovarali.

TAMARIN TATA:

Desilo se nešto važno za sve nas.

TAMARINA MAMA:

Nešto što će i tebe obradovati.

TAMARIN TATA:

Nešto divno.

TAMARINA MAMA:
I što će jako uticati na budućnost svih nas.

Sada je potpuno sigurna. Pomirili su se.

TAMARA:
Znam šta je.
TAMARIN TATA (zbunjeno, kao uhvaćen na delu):
Znaš? Kako? Neko ti je rekao...

TAMARA:
Ne. Predosećala sam to sve ove godine.
TAMARIN TATA (malo je nezadovoljan tom novošću koju treba da sopšti):
Neverovatno! Ja uopšte nisam predosećao, ali desilo se. Sada nam samo preostaje da se tome prepustimo i uživamo najviše što možemo.

TAMARA:
Ja sam presrećna! To je sve što sam želela!
TAMARINA MAMA (začudjeno):
Ja sam mislila da se nećeš radovati. Zato smo te onoliko i pripremali.

Ovo ne sluti na dobro. Više nije tako sigurna, ali ima još malo nade. Ko zna, možda misle da ima mnogo obaveza u školi, pa će je jedan ovakav šok, ma koliko prijatan bio, izbaciti iz koloseka.

TAMARA:
Vi ste se pomirili, zar ne?
TAMARIN TATA:
Ne. Dobićeš još jednu malu sestru!
TAMARINA MAMA:
Kako znaš da je sestra?
TAMARIN TATA (malo zaboravlja na prisustvo svoje velike ćerke):
Švaleri prave žensku decu.
TAMARINA MAMA (isto zaboravlja):
Stvarno?

Pauza. Tamara ne može da veruje.

TAMARA:
Čekajte!

Kao opareni, roditelji se okrenu. Odjednom se sete da u sobi ima još nekoga osim njih, njihovih izneverenih osećanja i nedovršenih svadja.

TAMARIN TATA:
Kaži, dušo?
TAMARA:
Zašto mislite da bi rodjenje još jednog malog monstruma trebalo da me raduje? I utiče na moju budućnost?

Pauza.

TAMARINA MAMA (pobedonosno):
To će ti tata reći.

Pauza. Tati baš nije lako.

TAMARIN TATA:

Beba će se roditi u julu.

TAMARA:

Pa?

TAMARIN TATA (uzdahne):

Tata neće moći da te vodi na more kao što je obećao.

Pauza. Tamara je na ivici suza. Tata bi da popravi situaciju.

TAMARIN TATA:

Ali, vodiću te one tamo godine... I tebe i tvoje sestrice.

ČETVRTAK

UROŠ:

Meni je potpuno svejedno koji je dan. Mislim da bi svima trebalo da bude. Svaki dan je dovoljno dobar da uradiš nešto veliko. Naravno, to «veliko» je različito za svakog čoveka na zemljinoj kugli. Za mene je najveće delo koje čovek može da učini preuzimanje kontrole nad sopstvenim životom. Za tako nešto uopšte nije bitno koji je dan. Ponedeljak, utorak, sreda... Ili četvrtak. Kao danas. Četvrtak je isto odličan dan. Kada je tvoj život samo u tvojim rukama, onda možeš sve. Pa i da se ubiješ. Kao Kurt Kobejn.

SCENA I

Ista mala djubrad

Urošovo kupatilo. On stoji pred ogledalom i ogleda se. Njegov brat lupa. Hoće da udje, potrebno mu je kupatilo.

UROŠEV BRAT:

Hajde!

UROŠ:

Pusti me!

UROŠEV BRAT:

Zakašniću na posao.

UROŠ:

Baš me briga!

UROŠEV BRAT:

Ti nećeš imati šta da jedeš!

UROŠ:

Ja i ne moram da jedem. Ionako ću živeti još dvanaest godina i dvesta četrdeset pet dana.

UROŠEV BRAT:

Budalo jedna opsednuta. A umreš kad i Kurt, to ne znači da si kao on.

UROŠ:

Bar po nečemu jesam.

UROŠEV BRAT:

Izlazi. Kasnim na posao.

UROŠ:

Neću.

UROŠEV BRAT:

Izadji.

UROŠ:

Neću.

UROŠEV BRAT:

Dobro.

Pauza. Urošev brat je očigledno smislio kako da reši stvar.

UROŠEV BRAT (uzima mu Nirvaninu kasetu):

Onda zaboravi na «In utero».

Uroš istrši iz kupatila. Ovo nije očekivao. A i, to mu je omiljena kaset.

UROŠ:

Evo ti kupatilo. Daj «In utero»!

UROŠEV BRAT:

Eeee...

UROŠ:

Daj!

UROŠEV BRAT:

Zašto bih?

UROŠ:

Oslobodio sam ti kupatilo.

UROŠEV BRAT:

Kasno. Ulozi su malo porasli.

UROŠ:

To mi je omiljena.

UROŠEV BRAT:

Znam. Brat sam ti. Ja sam te naučio sve o Nirvani. I meni je ta omiljena. Jasno da je i tebi.

UROŠ:

Daj!
UROŠEV BRAT:
Šta će ti? Ionako ćeš živeti još... Koliko beše?
UROŠ:
Daj! Sam sam skupio pare za nju!
UROŠEV BRAT:
Od onih koje sam ti ja davao.
UROŠ:
Ubiću te!

Poleti na njega. Brat ga zaustavi. Stariji je, pa je i jači. A jači tlači.

UROŠEV BRAT:
Vratiću ti. Pod jednim uslovom.
UROŠ:
Kojim?
UROŠEV BRAT:
Ništa veliko. Vratiću ti dragocenu kasetu ako... Da vidimo...
UROŠ:
Kaži!
UROŠEV BRAT:
Ako tvoja sledeća ocena ne bude kec.

Pauza.

UROŠ:
Ubiću te!

Opet skoči na njega da ga bije. Sada je bes toliko narastao da, iako je jači, brat ne uspeva da ga zaustavi. Mala jutarnja tuča. Usred tog vrtloga, ulazi Mama, malo pripita, tek onako, jutarnje. Ona ne može dovoljno burno da reaguje ni na šta, od pića i od sedativa. Ali zato njene reči budu, iako su izgovorene rastegnutim, tihim, poluuspavanim tonom.

UROŠEVA MAMA:
Šta se dečava? Dečice? Igrate se?
UROŠ:
Uzeo mi je kasetu!
UROŠEVA MAMA:
To to je brat. Moraš sa njim da deliš sve što imaš.
UROŠ:
Ucenjuje me! Zna da uvek dobijam keca iz francuskog i namerno...
UROŠEVA MAMA:
To već nije lepo. Vrati bratu kasetu.
UROŠEV BRAT:
Neću.
UROŠEVA MAMA:
Dobro.

Izlazi. Verovatno da dospe pićence.

UROŠ:
Mama!

UROŠEVA MAMA:
Ostavite me na miru.
UROŠ:
Reci mu!

Uroševa mama se polako okreće. Sada slede reči koje ona često poteže, ali, ma koliko puta da ih izgovori, one zaboje.

UROŠEVA MAMA:
Što se ne obratiš tati?
UROŠ:
Tata nije ovde.
UROŠEVA MAMA:
To i jeste moja poenta.

Polako izlazi da uradi ono što je naumila. Ali, pre nego što će osvežiti čašu, ima još nešto da kaže svojim dečacima.

UROŠEVA MAMA:
A vi ste ista mala djubrad kao i on.

Izlazi. Ali se seti još nečega.

UROŠEVA MAMA:
Kada ćete već jednom da odete iz ove kuće?

SCENA II

Ispravka i datum

Učionica. Deca čekaju Razrednu. Ona napokon ulazi na isti način kao i svaki put do sada. U redovima djaka vidno je prisustvo treme, jer neki od njihovih snova i nadanja zavise od ishoda ovog kontrolnog. Naši junaci, sticajem okolnosti, već znaju da on po njih neće biti dobar. Razredna deli listove (opet i po publici, a onda i deci iz prvih klupa.)

RAZREDNA:
Nemojte da ustajete. Sedite. Nemojte da me zapitkujete. Proveravala sam dva puta. Svako je dobio ono što je zaslužio. Nemojte da ste dosadni. Pišite – Ispravka i datum, pa redom. Majo, rekli smo – jedinica. Pa pa, reklamo. Tamara, četvorka. Sve ti je tačno, ali... Tvoj jezik, znaš već. Ipak, tati poruči da ti je knjiga pomogla. Ne moram da govorim. Djordje. Tvoj slučaj je zanimljiv. Kontrolni nisi radio, ali si na ostalim časovima bio prisutan. Kako to da shvatim? Evo jedne male jedinice, prve za našeg odlikaša. Mama će ti se ubiti, znam... Ali, činjenice su činjenice. I, na kraju

jedan zanimljiv slušaj. Naš Uroš. Uroše, šta misliš, šta si dobio?

UROŠ:

Ne znam.

RAZREDNA:

Šta uvek dobijaš?

UROŠ:

Keca.

RAZREDNA:

Sada si dobio dvojku.

UROŠ:

Dvojku?

RAZREDNA:

Vidim, čudno ti je. I meni je bilo čudno. Zato sam proverila čak dva puta. Oba puta sam izbrojala dovoljno poena za dvojku.

UROŠ:

Dvojku?

RAZREDNA:

Mnogo se ti meni nešto iščudjavaš. Da nisi prepisao?

UROŠ:

Nisam.

RAZREDNA:

Blic pitanje. Prevedi: Želim da se udam i živim na Azurnoj obali.

UROŠ:

Ovaj... Je veux...

RAZREDNA:

Da?

UROŠ:

Zbunio sam se.

RAZREDNA:

Tako sam i mislila. Na ovo si bar navikao: sedi, jedan.

UROŠ:

Ali...

RAZREDNA:

Bilo mi je neobično. Priznajem. Da neko tako glup odjednom zablista i dobije dvojku.

Ali, nisam dozvolila da me prevari prvi utisak. Sada si se odao.

UROŠ:

Zbunio sam se.

RAZREDNA:

A zamisli da je bilo pitanje života? Da li bi se zbunio? A, da. To za tebe ionako nije važno. Ionako ćeš živeti još... Koliko?

UROŠ:

Dvanaest godina i dvesta četrdeset pet dana.

RAZREDNA:

Uvek zaboravim. Kako nepažljivo od mene. Pokazao si se. Dobio si jedinicu.

Uroš istrči iz učionice.

RAZREDNA:

I neopravdani.

Pauza. Gleda ih. Djordje digne ruku.

DJORDJE:

Razredna?
RAZREDNA:
Ne zapitkujte. Pišite. Ispravka i datum.

SCENA III

Pižamica

Ispred Uroševih ulaznih vrata. Na ledjima mu je školska torba. Očigledano se vraća iz škole. Nekoliko puta zvoni. Skoro izgubi nadu da će mu iko otvoriti. Napokon se pojavljuje njegova mama, u sumnjivom izdanju, naravno, ozbiljnije pijana, već je prošlo podne. Šta više, več je, tako da je imala stvarno dosta vremena za sve.

UROŠEVA MAMA:

Otkud ti?

UROŠ:

Pa, vratio sam se iz škole.

UROŠEVA MAMA:

Već?

UROŠ:

Pa, več je. Došao sam da spavam.

UROŠEVA MAMA:

Uh, nezgodno...

UROŠ:

Zašto?

UROŠEVA MAMA:

Imam gosta. Nije mi zgodno da budeš kod kuće.

UROŠ:

To je i moja kuća.

UROŠEVA MAMA:

Kako se uzme. Ti nisi ni paru uložio u nju.

UROŠ:

Pusti me da udjem!

UROŠEVA MAMA:

Stvarno nije zgodno.

UROŠ:

Zažmuriću.

UROŠEVA MAMA:

Nije zgodno, izvini. Koliko puta treba da ponavljam?

UROŠ:

Pusti me bar da ostavim torbu.

UROŠEVA MAMA:

Daj je meni, odneću je ja u tvoju sobu.

UROŠ (pokuša da igra njenim kartama):

Nije zgodno da ulaziš.

UROŠEVA MAMA (starija je, prevejanija, odmah ima odgovor):

Zažmuriću.

UROŠ:

Ali, ja nemam gde da spavam.

UROŠEVA MAMA:

Idi kod devojke.

UROŠ:

Nemam devojku.

UROŠEVA MAMA:

Kako tvoj brat ima?

UROŠ:

Ne znam, ja nemam.

UROŠEVA MAMA:

Eh, stvarno tužno. Imaš liberalnu majku koja te u četrnaestoj godini pušta da spavaš kod devojke, samo što ti nemaš devojku. Šta sam ja to odgajila...

UROŠ:

Mama, molim te!

UROŠEVA MAMA:

Imaš sigurno nekog druga.

UROŠ:

Ja sam ti sin!

UROŠEVA MAMA:

A drugaricu?

UROŠ:

Ne.

UROŠEVA MAMA:

Dobro je, taman sam pomislila da si od onih... Znaš onih što se družu samo sa devojčicama. A kad porastu hoće sa dečacima.

UROŠ:

Nisam, ne brini.

UROŠEVA MAMA:

Dobro je. Sada moram da krenem. Prijatelj me čeka unutra. Već dugo.

Taman krene. Na pola zatvori vrata. Uroš ih zaustavi.

UROŠ:

Mama!

UROŠEVA MAMA:

Da, u pravu si. Stvarno sam nepažljiva.

Pauza. Uroš tek što napravi korak da udje, a mama ga opet zaustavi.

UROŠEVA MAMA:

Nemaš u čemu da spavaš. Sad ću ti doneti pižamicu.

Nestane opet u stanu. Uroš čeka. Ona se ne pojavljuje. Verovatno je zaboravila i na njega i na pižamicu.

SCENA IV

Poljubac

Tamarina soba. U njoj su Tamara, Maja i Uroš.

TAMARA:

Ti nemaš nikakvu tetku?

UROŠ:

Nemam nikoga.

MAJA:

A zašto misliš da možeš da spavaš kod nje?

Uroš ne odgovara.

TAMARA:

Pusti ga, vidiš da nema nikoga.

MAJA:

Verovatno je sam kriv. Ja sam okružena prijateljima.

TAMARA:

Može da nam nabavi Bensedin.

MAJA (pobedonosno vadi iz džepa dva pakovanja):

Ne treba nam.

UROŠ:

Molim te, ja stvarno nemam gde.

TAMARA:

Pitaću mamu.

MAJA:

Od kada si ti Crveni krst?

TAMARA:

Nisam, nego mi je žao.

MAJA:

Misliš da bi on tebi pomogao?

UROŠ:

Bih! Samo treba da me zamoli.

Pauza. Maja nešto shvata.

MAJA:

Ooooo, da li nam se to neko zaljubio?

UROŠ:

Nisam. Samo mi liči na Kortni Lav.

MAJA:

Uopšte ne liči.

UROŠ:

Ista je.

MAJA (Tamari):

Je l' te smarao on ranije? Ja mogu da mu dovedem celo osmo šest.

Pauza.

UROŠ:

Pa, kad si bila sa svima.

MAJA:

Ti mi kažeš! Ti nikada nisi ni bio ni sa kim!

TAMARA:

Nemoj.

MAJA:

Baš hoću! Je l' si poljubio nekad devoku, Uroše?

Pauza. Tamara mu pokazuje glavom da joj ne kaže.

UROŠ (mora, stvarno je mnogo, mnogo povredjen, ne može više da ćuti):

Jesam.

MAJA:

Poster, a?

UROŠ:

Ne.

MAJA:

Dobro. Kad si tako iskusan, kaži nam koga si to poljubio?

Pauza. Tamara vidi da nema svrhe da ga moli.

UROŠ:

Tamaru.

Maja je mnogo, ali mnogo iznenadjena. Tamara opali Urošu šamar. On je iznenadjen. Tako nešto baš nije očekivao. Drži se za obraz koji bridi.

MAJA:

Je l' to istina?

TAMARA:

Nije!

MAJA:

Vidiš? Osim što lažeš, toliko si glup da slažeš da je to osoba koja je ovde prisutna. I dovoljno si drzak da zauzimaš moju teritoriju.

UROŠ (i dalje se drži za obraz):

Ja ne lažem.

TAMARA:

Izadji napolje! Vrati se svom umrlom pevaču, on ti je ionako najbolje društvo!

UROŠ:

On se ubio.

TAMARA.

Pa ubij se i ti, slobodno!

UROŠ:

Ne sada. Za...

TAMARA:

Ne smaraj, nego idi!

UROŠ:

Molim te...

TAMARA:

Idi!

Uroš polako napusti sobu. Tamara i Maja ćute. Ni jedna ne zna šta bi rekla, čak ni Maja.

TAMARA (konačno zevne):

Ja sam umorna, moram da spavam.

MAJA (jedva je čekala razlog da ode):
Dobro, idem ja onda, pa se vidimo sutra.

TAMARA:

Aha...

MAJA:

Možda ću moći da ti sredim da se pojaviš u mojoj reklami...

TAMARA:

Super.

MAJA:

Ćao.

TAMARA:

Ćao.

Izadje iz sobe. Tamara prvo stoji neko vreme, a onda više ne može da izdrži i počne gorko da plače.

PETAK

MAJA, TAMARA, DJORDJE I UROŠ (zajedno, pevaju):

Au, što je škola zgodna,
Leči lenjost i samoću
Ko da mi je kuća rodna
Šteta što ne radi noću.

Kad nisam u svojoj školi
Mene moja duša boli.
Nema one družine
Da delimo užine.
Nema one s kikom
Koju ne dam nikom.

SCENA I

Plan

Dvorište. Uroš sedi u nekom njegovom uglu. Prilaze mu Tamara i Maja.

MAJA:

Imaš Bensedin?

Uroš ne odgovara.

TAMARA:

Izvini za juče. Objasnila sam joj da je bilo bez osećanja.

MAJA:

To je in. Bez osećanja.

TAMARA:

Imao si posle gde da spavaš?

UROŠ:

Spavao sam u svojoj sobi. U svom krevetu. Pod svojim ćebetom.

TAMARA:

Kako?

UROŠ (hteo ne hteo, ipak je ponosan što bar nešto ume da uradi kako treba, pa makar to bilo i obijanje):

Obio sam bravu. Brat me je naučio.

TAAMARA:

A mama?

UROŠ:

Nije ništa čula. Spavala je. I njen prijatelj je spavao.

MAJA:

I moja mama ima prijatelje.

Sada se medju njima stvori neka vrsta razumevanja. Saučesništva. Uroš joj daje Bensedin.

MAJA:

Mene jedan uopšte ne radi.

UROŠ (dajući joj još jedan):

Kako to da ti nemaš?

MAJA:

Keva me provalila. Znaš, ja sam krala od keve.

TAMARA:

A meni?

Uroš daje i njoj Bensedin. Pojavljuje se i Djordje koji je sve vreme virio skriven iza jednog zida.

DJORDJE (na opšte iznenadjenje):

Daj i meni jedan.

Ovog puta mu se niko ne smeje, iako je uradio nešto potpuno neočekivano. Uroš mu bez reči daje jednu tableticu.

DJORDJE:

Od jedne ne mogu da umrem?

MAJA:

Treba ti mnogo da bi umro. Slobodno progutaj.

DJORDJE:

Moja mama će se ubiti.

TAMARA:

Zašto?

DJORDJE:

Zbog kontrolnog.

MAJA:

Neće. A i da hoće, to nije strašno. Kad bi se moja mama ubila, ja bih igrala u kojoj

hoću reklami.

TAMARA:

Kad bi se moja mama ubila tata bi me vodio na more... Bez kretenke i njene dece.

UROŠ:

Kad bi se moja mama ubila, ja bih uvek imao gde da spavam.

Pauza.

DJORDJE:

Ja volim mamu. I ne želim da ona bude nesrećna. Šta bih dao da ona jedinica u dnevniku može da nestane.

MAJA:

I ja.

Pauza.

MAJA:

I može. I to ne samo jedinica, nego ceo dnevnik. Uroše, umeš da obiješ bravu?

UROŠ:

Rekao sam ti.

MAJA:

Bilo koju?

UROŠ:

Verovatno većinu.

Pauza. Maja je misteriozna. Ostali je sa zanimanjem gledaju.

MAJA:

Imam plan.

SCENA II

Realizacija

Noć. Zbornica. Ulaze redom Maja, Tamara, Uroš i Djordje. Sa njim je i mišić-genije. Svi su jako oprezni, i dosta uplašeni, i dosta uplašeni, iako se trude da jedno pred drugim to ne pokažu. Nose sve što im je potrebno za realizaciju plana. Benzin i šibice.

DJORDJE:

Bojim se. Šta ako neko dodje?

MAJA:

Ko bi došao?

TAMARA:

Svi jedva čekaju da odu odavde.

UROŠ:

Još je danas petak. Vikend. Nema šanse da nekoga ima.

DJORDJE:

Nadam se.

MAJA:

Idi odavde ako se plašiš.

DJORDJE (stegne mišića-genija):
Ne plašim se.

Maja je šef projekta realizacije plana. To je jasno po njenom držanju.

MAJA:
Hajde! Tamara, nadji dnevnik.

Tamara pridje polici sa dnevnicima. Izvuče njihov. Otvori ga. Nadje strane na kojima su ocene. Sada joj nije svejedno.

TAMARA:
Spalićemo i petice.

MAJA:
Dobićeš ih opet. Ovo je važno.

UROŠ:
Zašto smo došli ovde?

TAMARA:
Ja ipak ne znam.

MAJA:
Razmisli. Dosta su nas ucenjivali ocenama. Mi smo odrasli. Možemo da radimo šta hoćemo.

UROŠ:
Sam sam platio tu kasetu.

MAJA:
Mene čeka reklama, a tebe ručak sa tatom.

TAMARA:
Možda i ne dodje.

MAJA:
Doćiće. Pogotovo posle ovoga. Zabrinuće se za tebe. Ipak, požar u školi... Vodiće te i na more.

TAMARA:
Pa da...

DJORDJE:
Ja imam i keca i neopravdani. Gde je kofa sa benzinom?

Otima je od Uroša neverovatno odlučno. Pa, neverovatno odlučno za svoje pojmove. Za pojmove nekoga ko nije šef operacije. Spušta mišića-genija na sto. Posipa dnevnik benzinom. Ali, smešno je što ga posipa sa svega nekoliko kapi benzina.

MAJA:
Više! Prospi sve!

Djordje je poslušao (šef operacije).

MAJA:
Zapali.

Uroš svečano pali šibicu. Malo je gleda kako gori, a onda je baci na dnevnik. Plamen poskoči. Njih četvoro su jako uzbudjeni. Ma koliko rešeni, nisu bili svesni da mogu da izvedu ovako nešto. Ali mogu.

MAJA:

Idemo sada. Baš jako gori.

Izadju iz zbornice.

SCENA IV

Sve je prošlo kako treba

Ulica. Malo dalje od škole. Deca su u neko ulazu. Sakrili su se. Dele Bensedin.

DJORDJE:

Daj meni još.

UROŠ:

Dobio si tri. Ovo ti je od 12.

DJORDJE:

Još dva.

MAJA (majčinski, čak ga i pomazi po glavi):

Daj mu. Uzbudjen je.

Uroš mu dodeljuje još dve tablete. Djordje ih proguta.

MAJA:

Sve je prošlo kako treba.

TAMARA:

Sigurna si da nas neće otkriti?

MAJA:

Ma, da. Nema šanse.

UROŠ:

Oni misle da smo mi deca.

Pauza. Djordje se sada nečega seti. A već je malo ošamućen.

DJORDJE:

Mišić-genije!

MAJA:

Šta?

DJORDJE:

Moram da se vratim u zbornicu. Nešto sam zaboravio.

TAMARA:

Ne možeš da se vratiš. Sada je već naraslo...

DJORDJE:

Ne shvataš. Ja moram. Moram.

TAMARA:

Ne smeš.

DJORDJE:

Moram. Važno mi je.

MAJA:

Šta je toliko važno?

DJORDJE (neprijatno mu je da kaže da ima lutku, i to lutku koju zove mišić genije):

Ništa.

UROŠ:

Smiri se onda.

DJORDJE:

Bez toga mi i ne vredi sve ovo što smo uradili.

TAMARA:

Toliko je važno?

DJORDJE:

Da. Idite vi. Ja ću brzo.

TAMARA:

Dobro.

Djordje krene ka školi. Zatetura se (pet tableta).

TAMARA:

Dobro si?

DJORDJE:

Ma, da.

Ode.

SLEDEĆI PONEDELJAK

JEDINA SCENA

Mamice, kako si lepa

Maja u kupatilu. Maska za spavanje na očima. Mama, isto maska za spavanje.

MAJINA MAMA:

Lepa. Pametna. Uspešna. Blistava. Zategnuta. (A ima preko četrdeset godina.)
Harizmatična. Pa, ko da ne bude ljubomoran...

MAJA:

Izadji napolje.

MAJINA MAMA:

Ti izadji. Kupatilo je moje.

MAJA:

Zvaću tatu.

MAJINA MAMA:

Slatko ću se nasmejati.

MAJA:

Da te pitam.

MAJINA MAMA:

Odgovor je ne.

MAJA:

Mamice...

MAJINA MAMA:

Ne.

MAJA:

Ne znaš šta hoću da te pitam.

MAJINA MAMA:

Nije ni važno.

MAJA:

Mamice, hoću da te pitam kako to da si toliko lepa?

MAJINA MAMA:

Ah... Stvar je u želji. Želji da budem lepa.

MAJA:

I ja želim da budem lepa kao ti, mamice.

MAJINA MAMA:

Ako budeš dobra, možda ćeš i biti.

MAJA:

Ura!! A znaš, hoću i da budem glumica, kao i ti. Snima se onaj film...

MAJINA MAMA:

Znam.

MAJA:

Traže devojčicu za ulogu ćerke.

MAJINA MAMA:

Dušo, srediće ti mama.

MAJA:

Mamice!

MAJINA MAMA:

Ako...

MAJA:

Ako?

MAJINA MAMA:

Ako dobiješ pet iz matematike.

MAJA:

Mama...

Pauza.

MAJINA MAMA:
Pa pa, filmiću!

SLEDEĆI UTORAK

JEDINA SCENA

Io non parlo italiano ancora, e troppo presto

Tamarina soba. Sedi nad udžbenikom iz Italijanskog. Muči se. Preslišava se. Mama joj je nad glavom.

TAMARA:

Io parlare.

TAMARINA MAMA:

Parlo. Ništa od tebe.

TAMARA:

Pa, ja nisam ni htela da se upišem na glupi italijanski.

TAMARINA MAMA:

Vrediš onoliko koliko jezika govoriš.

TAMARA:

Ja sam htela španski!

TAMARINA MAMA:

To ti je srodno.

TAMARA:

Ja sam htela španski!

TAMARINA MAMA:

Tata ti je kupio knjigu. Tata te je upisao na kurs. O tome treba da razgovaraš sa njim!

TAMARA:

I hoću!

TAMARINA MAMA:

Mada mislim da će se razočarati.

TAMARA:

Neka se razočara!

TAMARINA MAMA:

Tvojoj sestrici odlično ide na početnom jedan.

TAMARA:

To mi nije sestra, a još manje sestrice.

TAMARINA MAMA:

Tata voli da je tako zoveš.

TAMARA:

Ja ne volim.

TAMARINA MAMA:
Tata sigurno planira da te vodi u Italiju.
TAMARA:
Stvarno?
TAMARINA MAMA:
Zašto bi te inače upisao baš na italijanski?
TAMARA (veruje, nikada neće prestati da veruje):
Pa da...
TAMARINA MAMA:
A sada da nastavimo.
TAMARA:
Važi.

Pauza.

TAMARA:
Da te pitam nešto?
TAMARINA MAMA:
Kaži?

Pauza.

TAMARA:
Kako se oblače nimfomanke?

SLEDEĆA SREDA

JEDINA SCENA

Dva njegova za jedan moj

Uroševa soba. Precrtava dva dana na kalendaru. Ulazi njegov brat.

UROŠEV BRAT:
I dalje si nenormalan?
UROŠ:
Nisam. Samo ne vidim šta to ima posle.
UROŠEV BRAT:
Nikad nećeš biti Kurt. Šta si uradio da budeš on?
UROŠ:
Njega su stavili na Ritalin kad je bio dete.
UROŠEV BRAT:
Pa?

UROŠ:

Ja sam na Bensedinu.

UROŠEV BRAT:

Uuuuu... Da li si nekada otpevao nešto? Kamoli napisao? Možda imaš Kortni Lav? Ko je tvoja Kortni Lav? Zaljubio si se?

UROŠ:

Ne.

UROŠEV BRAT:

Šta te onda čini sličnim?

UROŠ:

Preuzimanje kontrole nad sopstvenim životom. Smrt.

Pauza. Urošev brat ne može da veruje koliko je mali uporan.

UROŠEV BRAT:

Pa, koliko ti je onda ostalo.

UROŠ:

Tačno šest godina i sto dvadeset dana.

UROŠEV BRAT:

On je imao dvadeset sedam. Nisi nešto dobro izračunao.

UROŠ:

Jesam. Dva njegova dana za jedan moj.

SLEDEĆI ČETVRTAK

JEDINA SCENA

Gde je Djordje?

Djordjevo kupatilo. Osvetljeno je. U njemu stoje Djordjevi mama i tata, zagrljeni. Djordja nema.

DJORDJEVI MAMA I TATA (zajedno):

Pre i posle jela

Treba ruke prati.

Nemoj da te na to

Opominje mati.

Prļjavim rukama

Zagadi se jelo,

Pa se tako bolest

Unese u...

Stoje i čekaju da ih neko dopuni. To se ne dešava.

MRAK.
KRAJ